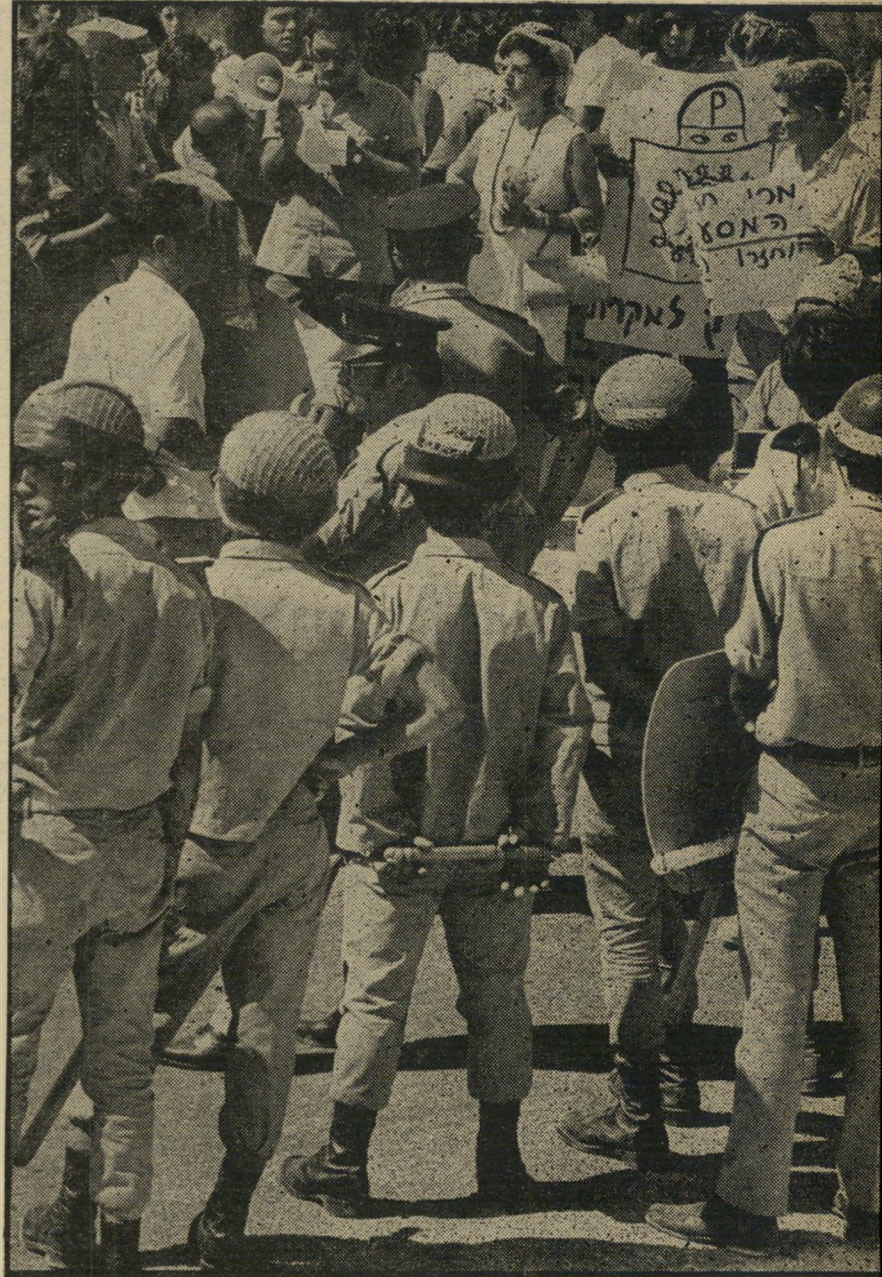
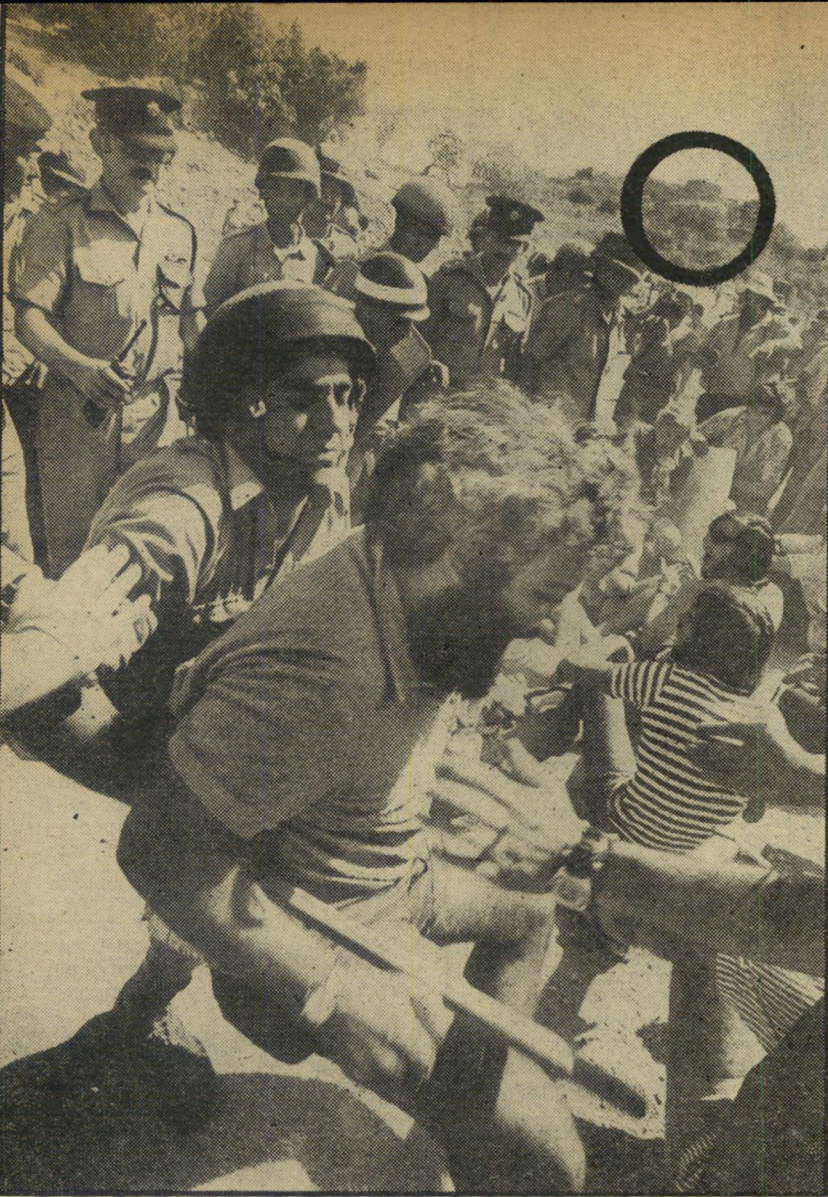

למען איקריית

לא נחשה

ואבק, לאחדים מהם היו בגדים קרועים, שניים היו פצועים וזבי דם. היו ביניהם קיבוצניקים מגודלי-בלורית מן הנגב (כרם שלום, גבולות), סטודנטים מירושלים סופרים ופרופסורים, קשישים בשנות הששים ונערים בני 16.

הבישוף הרים זרפרחים, שהוגשו לו על ידי נערה בגינס כחולים. הנערה התכווה נה תחילה להניחו בכנסייה של איקריית, "פרחים אלה יישארו כאן לנצח", אמר

אנשי הממשדה הזהירו אותי ש"אתם שדים" אמר הבישוף, "אנחנו, הנוצרים, למדנו בספרים איך נראים שדים. אתם לא נראים לי כשדים. אתם נראים לי נחמדים מאד."

מסביבו, על הכסאות המרופדים, על הריצפה ולאורך הקירות של הדריהאורר חים הגדול של הבישוף יוסף ריאה, הציטופפו כמאה אנשים שלא נראו, באותו רגע, הכי נחמדים. הם היו מכוסים זיעה

אלות מול פרחים
אנשי מישמרהגבול מקשיבים לנאומו של יוסי אמיתי, שדיבר עליהם בערבית, כשלידו משמאל: אנשי מישמרהגבול דוחפים באלות את הסופר יוסי לנדאו, הנגרר למעצר, לרגלי הכנסייה של איקריית (בעיגול השחור).

ההתנגשות
שארכה כשלוש שעות. מימין: קצין מישמרה דוחף מפגין, כש איש מג"ב מחזיק ברגליו, למעלה: קצין שוכב על הכיש עם מפגין. משמאל: קיבוצניק עלקח למעצר.